

Arrest

nr. 256 754 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 oktober 2020.

1.2. Verzoekster wordt op 6 januari 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is.

1.3. Op 25 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Cachoeira Do Sul en bent u Braziliaans staatsburger. U heeft reeds gedurende 15 jaar een relatie met M. B. F. (O.V. X).

U heeft uw vader als kind niet gekend en uw moeder prostitueerde zich. Omdat uw moeder niet in staat was om voor u te zorgen, trof ze een regeling met een andere vrouw die voor u moest zorgen. Deze vrouw behandelde u als een meid en liet u allerlei huishoudelijke taken uitvoeren. Op uw achttiende trok u weg en ging u in de stad wonen. Op 18 april 2012 kwam u samen met uw partner M. vanuit Brazilië naar België, op zoek naar een beter leven. U diende in 2012 bij de stad Brussel een aanvraag in tot regularisatie van uw verblijf, die werd geweigerd. Rond 2014 kwam u van uw moeder te weten wie uw vader was. Hij stelde voor om u te erkennen als zijn dochter en u veranderde uw achternaam van B. naar B. d. B.. Op 19 februari 2015 werd uw zoon C. geboren in Anderlecht (O.V. X). In april 2015 keerde u samen met M. en C. terug naar Brazilië. U wilde uw vader beter leren kennen. Daarnaast wilde u in Brazilië ook de nodige documenten verzamelen om de naturalisatieprocedure op te starten om het Italiaans burgerschap te krijgen. U hoorde in Brazilië over een moeder die haar leven verloor toen ze haar zoon naar school bracht. Ook keek een jongeman naar uw ring toen u de bus nam, waarna u uw hand verborg omdat hij misschien iets wou doen. Ongeveer in september 2015 zag u toen u van uw werk terugkeerde naar huis hoe twee tieners neergeschoten werden. In oktober 2015 zag u toen u met de bus naar het werk ging een man die net vermoord was buiten zijn wagen. Niet veel later, ook in het najaar van 2015, zag u hoe een persoon met mooie kleren aan neergeschoten werd op een markt waar u voorbijkwam. U gaat er van uit dat het om een overval ging. In het begin van 2016 hoorde u rond middernacht een vuurgevecht op straat terwijl uzelf thuis was. Uit schrik omwille van het geweld, en deels ook omwille van de slechte herinneringen aan de prostitutie en criminaliteit die u tijdens uw kindertijd had gezien, besloot u om terug te keren naar België en de naturalisatieprocedure in Italië van daaruit verder te zetten. U spaarde geld voor een vliegticket en op 8 december 2016 keerde u vanuit Brazilië terug naar België. U trouwde met M. op 24 april 2017 in Brussel. In januari 2019 diende u een aanvraag tot naturalisatie in bij de Italiaanse overheid. Op 2 oktober 2020 dienden u en uw echtgenoot in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Brazilië vreest u dat er iets zou gebeuren met uw zoon, uw man of uzelf. Concreet vreest u overvallen of gedood te worden als gevolg van het algemeen geweld in Brazilië. Daarnaast vreest u ook dat de algemene situatie de kans verhoogt op ontvoering en kidnapping van uw zoon. Daarnaast wilt u ook niet terugkeren omdat de gezondheidsverzekering in Brazilië duur is en omdat u er geen toegang tot de gezondheidsverzekering heeft. U vreest ook dat uw echtgenoot geen werk zal vinden als jullie naar Brazilië terugkeren.

Ter staving van uw verzoek diende u volgende documenten in: een kopie van de eerste pagina van het oude paspoort van uzelf en uw echtgenoot (beide uitgegeven op 26 april 2010 en met een geldigheidsduur van 5 jaar), uw eigen paspoort (uitgegeven op 18 oktober 2016 en met een geldigheidsduur van 10 jaar), een document van het indienen van uw regularisatie-aanvraag (artikel 9bis) bij de stad Brussel (d.d. 2 augustus 2012), een brief van de gemeente Anderlecht (d.d. 21 augustus 2014), de geboorteakte van uw zoon C. (d.d. 24 maart 2015), uw naturalisatieaanvraag in Italië (d.d. 7 januari 2019) en een brief van de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot de impact van COVID-19 op de naturalisatieprocedure (d.d. 12 mei 2020). U legde verder ook een schoolattest uit Brazilië neer (d.d. 18 december 2008).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder

gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds begin december 2016 in België aankwam (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 6 januari 2021, p. 4). Desalniettemin verzocht u pas op 2 oktober 2020 – i.e. 3 jaar en 10 maanden na uw aankomst in Europa – om internationale bescherming. Dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u deze mogelijkheid nu pas ontdekte via de Braziliaanse gemeenschap, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging (NPO, p. 6). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook bij uw eerdere verblijf in België tussen april 2012 en april 2015 geen verzoek om internationale bescherming indiende. Bovendien gaven zowel uzelf als uw echtgenoot tijdens het persoonlijk onderhoud aan enkel een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben om tijd te winnen tot u genaturaliseerd bent in Italië (NPO, p. 6 en Notities persoonlijk onderhoud M. B. F., d.d. 6 januari 2021, p. 18). Een dergelijk houding, waarbij u doelbewust een verzoek om internationale bescherming indient enkel en alleen met het oog op het verkrijgen van een tijdelijke verblijfsstatus in België tijdens de administratieve afhandeling van dat verzoek, wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde omwille van de algemene veiligheidssituatie niet naar Brazilië terug te kunnen keren. Deze vrees houdt echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Die laatste voorziet immers in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u in Brazilië problemen kende die verband houden met de bovenvermelde criteria. U vermeldde in dit verband dat u het najaar van 2015 tot driemaal toe neergeschoten mensen op straat zag liggen en dat u in het begin van 2016 een vuurgevecht hoorde op straat terwijl u zich zelf binnenshuis bevond (NPO, p. 8). Uit uw verklaringen kan echter niet opgemaakt worden dat u in Brazilië een gegronde vrees voor vervolging koesterde.

U stelde immers dat geen van de door u vermelde incidenten een link had met uzelf (NPO, p. 9). Bovendien heeft u in Brazilië nooit problemen met uw medeburgers of met uw autoriteiten gehad (NPO, p. 10). Dat u tot drie maal toe een lijk op straat zag liggen en eenmaal een vuurgevecht hoorde op straat, kan ook niet gelijkgeschakeld worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan uit uw verklaringen dan ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Dat u na een verblijf van drie jaar in België uit eigen beweging terugkeerde naar Brazilië en daar vervolgens gedurende anderhalf jaar bleef wonen, ondermijnt bovendien in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees omwille van het geweld niet naar Brazilië te kunnen terugkeren. U maakte overigens evenmin aannemelijk dat u voor eventuele problemen in dit verband in geval van een terugkeer naar Brazilië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Brazilië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw vrees dat dat uw zoon C. ontvoerd zal worden als u naar Brazilië terugkeert, kan niet worden weerhouden. U bracht geen enkele informatie aan die erop zou wijzen dat zo'n ontvoering een reële mogelijkheid is. Integendeel, u gaf zelf aan dat deze vrees louter op de algemene situatie in Brazilië gebaseerd is en dat er geen concreet incident plaatsvond waarbij u of uw zoon betrokken was (NPO, p. 10). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te vallen.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen documenten aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de slechte herinneringen die u heeft aan uw kindertijd, toen uw moeder zich prostitueerde en u gedwongen werd als huishoudster te werken in het huis van een vrouw aan wie uw moeder u had toevertrouwd, dient opgemerkt dat deze vrees niet langer actueel is. U verklaarde immers sinds uw achttiende, toen u het huis verliet, geen contact meer gehad te hebben met deze persoon (NPO, p. 12). U heeft bovendien op dit moment een goed contact met uw biologische moeder (NPO, p. 18).

De overige door u ingeroepen motieven – dat uw echtgenoot in Brazilië geen werk zal vinden en dat u geen toegang hebt tot de gezondheidsverzekering in Brazilië omdat die te duur is (NPO, p. 9 en 10), zijn motieven van louter socio-economische aard die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren. Die laatste voorziet immers in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Brazilië onderwijs heeft genoten en toegang had tot de arbeidsmarkt. U twijfelde er ook niet aan dat u zelf werk zou kunnen vinden na uw terugkeer naar Brazilië (NPO, p. 10). Na jullie terugkeer naar Brazilië in april 2015, werkte uw echtgenoot als veiligheidsagent en als webdesigner (NPO MBF, p. 4). Jullie konden bovendien terecht in de woning van uw vader, waardoor u weinig onkosten had (NPO, p. 4). U slaagde er ook in om genoeg geld opzij te zetten om te sparen voor uw ticket naar Europa (NPO, p. 7). Verder werkt één van uw schoonzussen in Brazilië in een kapsalon en opende uw schoonbroer A. een bedrijf voor materialen van kapsalons. Uw schoonzus A.A. werkt dan weer als schoonmaakster. Hieruit blijkt dat het voor mensen uit de directe omgeving van uw echtgenoot mogelijk is om werk te vinden in Brazilië (NPO MBF, p. 6). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u en uw echtgenoot bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit en nationaliteit en de geboorte van uw zoon zijn zaken die in deze beslissing op geen enkel ogenblik betwist worden. Ook uw huwelijk met M. B. F. en uw naturalisatie-aanvraag in Italië worden in deze beslissing niet in vraag gesteld. Evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat u in 2012 een regularisatie-aanvraag indiende in België en dat u in 2014 een brief van de gemeente Anderlecht kreeg. Het door u neergelegde schoolattest is niet van belang voor deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij ontwikkelt het middel als volgt: *“Ongeveer in september 2015 zag verzoekster toen ze van haar werk terugkeerde naar huis hoe twee tieners neergeschoten werden. In oktober 2015 zag verzoekster toen ze met de bus naar het werk ging een man die net vermoord was buiten zijn wagen. Niet veel later, ook in het najaar van 2015, zag verzoekster hoe een persoon met mooie kleren aan neergeschoten werd op een markt waar ze voorbijkwam. Verzoekster gaat er van uit dat het om een overval ging. In het begin van 2016 hoorde verzoekster rond middernacht een vuurgevecht op straat terwijl zij zelf thuis was. Uit schrik omwille van het geweld, en deels ook omwille van de slechte herinneringen aan de prostitutie en criminaliteit die ze tijdens haar kindertijd had gezien, besloot verzoekster om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ze had een situatie meegemaakt waar ze een jongeman naar haar ring had zien staren in de bus, daardoor had ze haar hand verborgen omdat hij misschien iets wou gaan doen. Verzoekster vermeldde dat ze de bus nam om naar haar werk te gaan in Brazilië, de busstations zijn plekken waar de meeste incidenten van overvallen voorkomen. Verzoekster loopt hier dus een risico. Het aantal femicides in Brazilië is met 4 procent gestegen naar 1026 slachtoffers. Seksueel geweld is een groot probleem in Brazilië en de overheid treedt niet op. In het hele land vinden jaarlijks meer dan 500 000 verkrachtingen plaats. Brazilië kent heel hoge percentages geweldsmisdrijven, zoals moorden en overvallen. Het aantal moorden in Brazilië is 30-35 moorden per 100 000 inwoners. Brazilië is het land met het hoogste aantal opzettelijke moorden ter wereld. De angst van verzoekster is hierdoor begrijpelijk.*

Ook mensen die niets met het criminele milieu te maken hebben lopen hier een grote kans op overvallen of andere criminele gebeurtenissen. Om deze reden vreest verzoekster dan ook persoonlijk om vervolging omwille van het behoren tot een bepaalde sociale vrouw, minstens benadrukt dat zij ernstige schade dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Eveneens wenst zij te wijzen op het feit dat op dit moment het werkloosheidspercentage in Brazilië hoog is, het gaat met name over een percentage van 11.97%. Het aantal van vrouwen die werkte in de beroepsbevolking bedroeg in eind 2020 45%, 14% minder dan in 2019. De (timide) hervatting van de arbeidsmarkt in de tweede helft van het jaar gaf de voorkeur aan posities van mannen. Er waren 230.200 vacatures gecreëerd voor mannen en 87.600 vrouwen verloren hun job. Dit is dus des te problematischer voor verzoekster. Daarnaast wenst verzoekster te benadrukken dat ze bang is dat haar zoon ontvoerd zal worden als ze naar Brazilië terugkeert. Brazilië heeft het Haags Kinderontvoeringsverdrag ondertekend maar Brazilië leeft het Verdrag niet na. Uit informatie waar verzoekster over beschikt blijkt dat er veel onopgeloste gevallen zijn waarbij Europese kinderen zijn meegenomen naar derde landen die het verdrag hebben ondertekend (met name Brazilië) en wier terugkeer wordt belemmerd door een slechte toepassing van het verdrag. (Internationale kinderontvoering in Brazilië - https://nl.gaz.wiki/wiki/International_child_abduction_in_Brazil). De beslissing van het CG VS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster vraagt haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoekster voegt een kopie van de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoekster legt haar originele paspoort en de originele geboorteakte van haar zoon voor bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad acht verzoeksters identiteit en Braziliaanse nationaliteit voldoende bewezen.

3.2. Volgens haar verklaringen kwam verzoekster samen met haar echtgenoot voor het eerst naar België in april 2012 en keerde zij in april 2015 terug naar Brazilië. Zij diende in die periode weliswaar een aanvraag tot regularisatie van haar verblijf in (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) maar deed geen verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat zij na haar tweede binnenkomst in België in december 2016 3 jaar en 10 maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen strookt niet met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Indien verzoekster daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in haar land van herkomst, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich zo spoedig mogelijk tot de asielinstanties wendt om internationale bescherming te vragen dan wel zich informeert over de mogelijkheid om dit te doen. Verzoeksters verklaring dat zij pas nu de mogelijkheid ontdekte via de Braziliaanse gemeenschap om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en omwille van COVID het idee kreeg om een verzoek in te dienen kan het laattijdige karakter van haar verzoek kan niet overtuigen nu blijkt dat zij voor de indiening van haar regularisatie-aanvraag beroep deed op een advocaat (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3), zodat niet aannemelijk is dat zij pas in 2020 kennis zou hebben genomen van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen en kan het laattijdige karakter van haar verzoek dan ook niet vergoelijken.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij een naturalisatieverzoek indiende in Italië, dat door de COVID-pandemie de procedure vertraging heeft opgelopen en *“we besloten om dit asielerzoek in te dienen om tijd in te winnen tot het Italiaanse naturalisatieproces wordt toegekend”* (notities PO echtgenote, p. 6). Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters echtgenoot op het einde van zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat hij niet gehaast is om de beslissing te krijgen, want *“Ik heb tijd nodig om de nationaliteitsaanvraag van mijn vrouw. Begrijpt u? Als mijn vrouw de nationaliteit krijgt moet ik mijn verblijf hier aantonen. Ik heb tijd nodig.”* (notities PO, p. 18). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster en haar echtgenoot voornamelijk een verzoek om internationale bescherming indienden om in België de uitkomst van de naturalisatie-aanvraag van verzoekster in Italië te kunnen afwachten. Dergelijk motief houdt geen enkel verband met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, noch kan hieruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden uit afgeleid. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele poging onderneemt in het verzoekschrift om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en maakt deze motieven tot de zijne.

3.3. Voorts stelt de Raad vast dat de overige vluchtmotieven waarop verzoekster zich beroept evenmin verband houden met de vluchtelingendefinitie en zij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt en verder ook geen enkel concreet element aanbrengt die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster zich beroept op de slechte herinneringen aan haar kindertijd waarin haar moeder zich prostitueerde en zij als huishoudster moest werken voor een vrouw waaraan haar moeder haar had toevertrouwd, stelt de Raad vast dat verzoekster zelf verklaart dat zij sinds haar 18^e geen contact meer heeft met deze vrouw en dat zij verder ook niet doet gelden dat zij bij terugkeer opnieuw zou gedwongen kunnen worden voor deze vrouw te werken.

Verzoekster verklaart verder dat zij niet naar Brazilië kan terugkeren omwille van de criminaliteit in het land en verwijst daarbij naar het feit dat zij in het verleden doodgeschoten mensen op straat heeft zien liggen en in het begin van 2016 een schietpartij hoorde vanuit haar huis (notities PO verzoekster, p. 8). De Raad stelt vooreerst vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij over deze incidenten zelf verklaart dat deze in geen geval op haarzelf betrekking hadden (notities PO verzoekster, p. 9) en dateren van 2015 en 2016 zodat ook hieruit geenszins een actuele noch individuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster kan blijken. Waar verzoekster zich beroept op het risico dat haar zoon het slachtoffer zou kunnen worden van een kidnapping in Brazilië, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster zelf verklaart dat haar vrees puur hypothetisch is.

De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden dat “U stelde omwille van de algemene veiligheidssituatie niet naar Brazilië terug te kunnen keren. Deze vrees houdt echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Die laatste voorziet immers in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u in Brazilië problemen kende die verband houden met de bovenvermelde criteria. U vermeldde in dit verband dat u het najaar van 2015 tot driemaal toe neergeschoten mensen op straat zag liggen en dat u in het begin van 2016 een vuurgevecht hoorde op straat terwijl u zich zelf binnenshuis bevond (NPO, p. 8). Uit uw verklaringen kan echter niet opgemaakt worden dat u in Brazilië een gegronde vrees voor vervolging koesterde. U stelde immers dat geen van de door u vermelde incidenten een link had met uzelf (NPO, p. 9). Bovendien heeft u in Brazilië nooit problemen met uw medeburgers of met uw autoriteiten gehad (NPO, p. 10). Dat u tot drie maal toe een lijk op straat zag liggen en eenmaal een vuurgevecht hoorde op straat, kan ook niet gelijkgeschakeld worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan uit uw verklaringen dan ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Dat u na een verblijf van drie jaar in België uit eigen beweging terugkeerde naar Brazilië en daar vervolgens gedurende anderhalf jaar bleef wonen, ondermijnt bovendien in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees omwille van het geweld niet naar Brazilië te kunnen terugkeren. U maakte overigens evenmin aannemelijk dat u voor eventuele problemen in dit verband in geval van een terugkeer naar Brazilië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Brazilië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook uw vrees dat uw zoon C. ontvoerd zal worden als u naar Brazilië terugkeert, kan niet worden weerhouden. U bracht geen enkele informatie aan die erop zou wijzen dat zo’n ontvoering een reële mogelijkheid is. Integendeel, u gaf zelf aan dat deze vrees louter op de algemene situatie in Brazilië gebaseerd is en dat er geen concreet incident plaatsvond waarbij u of uw zoon betrokken was (NPO, p. 10). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te vallen.” Verzoekster slaagt er niet deze pertinente en correcte motieven te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan slechts vaststellen dat zij daar geen ernstige poging toe onderneemt. Zij beperkt zich immers in het verzoekschrift tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen over de hogergenoemde incidenten zonder op enigerlei wijze aan te geven waarom de commissaris-generaal ten onrechte tot deze conclusie is gekomen. Waar verzoekster stelt dat zij een risico loopt omdat zij in Brazilië de bus nam om naar haar werk te gaan en dat busstations plekken zijn waar de meeste overvallen plaatsvinden, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot loze beweringen die niet worden gestaafd en kan ook niet worden ingezien hoe hieruit een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid nu ook dit risico volledig hypothetisch is en een louter risico op overvallen bezwaarlijk kan worden gekwalificeerd als een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Hetzelfde geldt voor verzoeksters vrees dat haar zoon zal ontvoerd worden als ze naar Brazilië terugkeert. De loutere mogelijkheid het slachtoffer te worden van ontvoering volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit risico verschilt immers niet van het risico dat ook andere kinderen en volwassenen lopen in Brazilië. Bovendien is dit risico in het geval van verzoekster puur hypothetisch nu zij geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat haar zoon specifiek een verhoogd risico zou lopen op ontvoering. Verzoeksters betoog dat Brazilië het Haags Kinderontvoeringsverdrag niet naleeft en dat er veel gevallen zijn van Europese kinderen die meegenomen worden naar derde landen die het verdrag hebben ondertekend waaronder Brazilië en wier terugkeer wordt belemmerd door een slechte toepassing van het verdrag, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster nog verwijst naar de stijging van het aantal femicides in Brazilië, het hoge aantal verkrachtingen en de hoge misdaadcijfers wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster geen enkele objectieve bron citeert om haar stelling te staven. Verder stelt de Raad vast dat ook verwerende partij niet betwist dat er wijdverspreid geweld is in Brazilië en dat dit onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het louter verwijzen naar algemene landeninformatie zonder dit op de individuele omstandigheden van verzoekster te betrekken volstaat evenwel niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster aan te tonen.

Dit moet op concrete wijze worden aangetoond door verzoekster. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster daartoe geen enkele poging onderneemt in het verzoekschrift.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een hoge graad van criminaliteit als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in geval van terugkeer geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming indien zij bij terugkeer het slachtoffer zou worden van gemeenrechtelijke criminaliteit door niet-overheidsactoren. Overeenkomstig artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet moet *“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, [] doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”* Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of wordt veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoekster om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, *Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, december 2016, p. 59, 63 en 68). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel element aanbrengt waaruit kan blijken dat in haar geval de Braziliaanse overheid geen bescherming zou kunnen of willen bieden of dat zij daar geen toegang toe heeft, zoals omschreven artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Tenslotte benadrukt verzoekster in het verzoekschrift dat er momenteel een hoge werkloosheidsgraad is in Brazilië en dat vrouwen hier in het bijzonder door getroffen worden. Vooreerst stelt de Raad eens te meer vast dat verzoekster geen enkele objectieve bron citeert om haar stelling te staven en wijst er verder op ook een hoge werkloosheidsgraad geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en dus geenszins aanleiding kunnen geven tot het verlenen van de vluchtelingenstatus.

Verder wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische in het land van herkomst niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoekster in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekster toont niet aan dat de socio-economische situatie in Brazilië of de hoge werkloosheidsgraad het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit en nationaliteit en de geboorte van uw zoon zijn zaken die in deze beslissing op geen enkel ogenblik betwist worden. Ook uw huwelijk met M. B. F. en uw naturalisatie-aanvraag in Italië worden in deze beslissing niet in vraag gesteld. Evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat u in 2012 een regularisatie-aanvraag indiende in België en dat u in 2014 een brief van de gemeente Anderlecht kreeg. Het door u neergelegde schoolattest is niet van belang voor deze beslissing.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat en neemt deze over in dit arrest.

Er zijn geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Brazilië zou worden vervolgd of geïsoleerd.

3.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Verwerende partij zet op basis van recente landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier het volgende uiteen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Brazilië: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geïsoleerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen documenten aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

Op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie treedt de Raad diens analyse van de veiligheidssituatie bij en besluit dat er heden in Brazilië geen sprake is van een gewapend conflict en dat het geweld in Brazilië niet willekeurig is. Het criminele geweld in Brazilië is integendeel individueel en doelgericht van aard – met onder meer moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing – en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30). Verzoekster laat de hoger geciteerde motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en brengt verder ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer niet langer actueel of accuraat is.

Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET